

"לְדוֹרוֹת" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: מיניקס	שם פרטי: גרשון
---------------------	-------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית Minix		שם משפחה איתו נולדתי: מיניקס
שנת לידה: 1936	מין: זכר	שם פרטי איתו נולדתי: גרשון
בלועזית Vilnius		עיר לידה: וילנה
שם פרטי ושם נעורים של האם: רבקה		שם פרטי ושם משפחה של האב: יהושוע מיניקס
ארץ המגורים: פולין	בלועזית Vilnius	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: וילנה
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)	מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ)		
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו
תאריך השחרור:	המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:	
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה	שנת עליה: 1945	במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממת' עד מת'

אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

נולדתי בוויילנה שבפולין (ליטא כיום) בספטמבר 1936. יש לי אחות שגדולה ממני שנה וחצי, לאבא שלי הייתה חנות לעורות, הוא היה אדם מבוסס במעמד בינוני ואימא שלי עבדה אצל ההורים שלה בחנות. אני למדתי תורה בפולין. הייתה לנו עוזרת בית נוצרייה כדי לעזור לנו, היא הייתה אצלנו עוד לפני שנולדתי ומכירה אותי עוד שהייתי בבטן אימי.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

כשנכנסו הנאצים לוויילנה, היהודים הראשונים שהלכו להשמדה היו הוריי שנלקחו לפונאר, יער מפורסם מאוד והנוצרייה שעבדה אצל הוריי הצילה אותי ואת אחותי הבכורה. העוזרת הסתירה אותנו במשך כל שנות המלחמה וסיכנה את חייה. היא לא עזבה אותנו עד גמר המלחמה. האישה הזו הייתה עם בגדים ונעליים כל הזמן כי אם היו דופקים בדלת היא הייתה אומרת: "רגע אני מתלבשת" בכדי שתספיק להסתיר אותי ואת אחותי. היו לה מסמכים מזויפים. בכל שנות המלחמה היינו מוסתרים בוויילנה עצמה. היו שני גטאות בעיר, הגטו הגדול והגטו הקטן. ברחוב סטרשוונה, בו נולדתי היה איזור הגטאות ומשם לקחו את היהודים הראשונים שהוציאו מבתיהם ושלחו אותם לבית סוהר לובישטי לכמה ימים ומשם לפונאר. חפרו בורות, ירו בהם והם נפלו אל תוך הבורות. העוזרת הנוצרייה הוציאה אותי מידי אימא שלי הביולוגית והסתירה אותי בארון ולא מסרה אותי לגרמנים. מאז אני לא זוכר את ההורים שלי, זו הפעם האחרונה שהייתי אצל אימא שלי בידיים.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד חייך בארץ

בגמר המלחמה, המצילה שלי מצאה יהודי דתי שייסד בית יתומים והיא מסרה אותנו לבית היתומים בו עבדה כמבשלת. שם גם גיירו אותה והיא קיבלה שם חדש: שרה רובינשטיין. שם עם משמעות: שרה-אימנו ורובינשטיין-אבן יקרה. נדדנו בפולין ממקום למקום במשך 3 שנים עד שעלינו ארצה. הייתה אז בישראל מלחמת השחרור אז עליתי באונייה קטנה יחד עם אחותי ושרה שלא נפרדנו לעולם, היא הייתה כמו אימא שלי. בהיותי בן 12 הגענו לשער העלייה בחיפה ואחר-כך לבית עולים בקריית שמואל ומשם הועברנו הילדים למוסד בכפר סבא. אני לא ידעתי עברית בכלל, רק פולנית.

באותה תקופה הקימו קבוצות של קיבוצים ואותנו הביאו לאפיקים. שם המשכנו ללמוד בכיתות של ילדים עולים ולמדתי חשמלאות רכב. גויסתי באפריל 1956 לשירות סדיר, הייתי בהכנה למ"כים ונפצעתי. הקורס המשיך וחניכיו צנחו במתלה. אני הועברתי לחיל החימוש. אחרי הפצעה הייתי חשמלאי רכב ונהג והשתחררתי אחרי שנתיים וחצי של שירות. לאחר מכן עבדתי במוסך בקיבוץ אפיקים. למילואים גויסתי במלחמת לבנון הראשונה. הגעתי למבואות ביירות עם תובלה של מובילי טנקים. הייתי בפלוגת חימוש בגדוד מובילי טנקים 890.

בשנת 1965 הכרתי בחורה טבריינית בשם רחל שעד היום היא אשתי, הקמנו משפחה, יש לנו בן ובת ונכד ועוד מעט ב"ה נכדה. אחותי הגיעה ביחד איתי לקיבוץ והתחתנה עם בן קיבוץ, היא הייתה הרבה שנים מטפלת וסייעת רופא שיניים. בשנת 1986 נפטרה שרה רובינשטיין ששמה הקודם היה ילנה שמר, היא גרה איתי בקיבוץ, הייתה איתי ועבדה וכשהתחילה להתבגר אני טיפלתי בה בכדי שלא ירדרר מצבה עד יום מותה. קראתי עליה קדיש כי עבורי היא הייתה אימא.

יד ושם

המשרד לאזרחים ותיקים

ראיון: אושר אבוטבול
אפיקים, מאי 2013